

LBRIS

We know
books

LIZ TOMFORDE

PRINȘI ÎN
VĂLTŌARE

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Kai

– Cred că glumești, Ace. L-ai concediat tocmai în ziua meciului? Ce naiba ai de gând să faci cu Max în seara asta? Tu deschizi meciul!

Monty aruncă raportul cu opțiunile de jucători pe biroul lui din camera de hotel.

Am avut grijă să-l aduc pe fiul meu la această întâlnire pentru că nu aveam cu cine să-l las, dar și pentru că știam că Monty avea să se infurie fiindcă îmi concediasem încă o bonă, dar avea să fie mai puțin supărat văzându-l pe Max, cu obrajii lui dolofani, zâmbind și holbându-se la el.

– Nu știi, o să găsec o soluție.

– *Găsiserăm* deja una. Nu era nimic în neregulă cu Troy!

Monty habar nu are ce vorbește. După antrenamentul de dimineață cu doctorul echipei și terapeutii, care m-au ajutat să-mi relaxez umărul pentru meciul din seara aceasta, am avut un șoc când m-am întors în cameră și băiatul meu nu avea scutecul schimbat, deși ar fi fost cazul. La asta s-au adăugat toate săptămânile în care Troy și-a exprimat entuziasmul cu privire la colegii mei în loc să se concentreze pe ce avea de făcut. Nu mai aveam de gând să-i suport nici o scăpare.

– Nu se potrivea cu ce caut, îi spun.

Monty oftează exasperat, iar Max e amuzat de frustrarea antrenorului meu.

– Ia zi, puștiule, situația asta ți se pare amuzantă? Tatăl tău îmi scoate peri albi.

– Cred că asta e de la vârstă, bătrâne.

Băiatul meu, de cincisprezece luni, îi zâmbește antrenorului în timp ce stă în poala mea, etalându-și dinții noi și gingia. Monty renunță la atitudinea de dur, așa cum știam că avea să facă, pentru că are o slăbiciune pentru Max. Dacă stau să mă gândesc bine, toți din echipă au o slăbiciune pentru el, dar bărbatul din fața mea e topit după Max.

Emmett Montgomery – sau Monty, cum îi spunem noi – nu e doar antrenorul principal al echipei Windy City Warrior, echipa din Liga Majoră de Baseball din Chicago, ci și un tată singur. Nu mi-a spus niciodată cum a ajuns în situația asta, dar aș fi șocat dacă povestea lui ar fi la fel de absurdă ca a mea. Sau, cine știe, poate că și el a fost vizitat de o tipă cu care a avut o aventură în urmă cu aproape un an, care i-a spus că a născut, că el e tatăl, iar ea nu vrea să aibă de-a face cu bebelușul, așa că i l-a lăsat lui să îl crească.

Încerc să nu profit de Monty, deoarece sunt foarte conștient de faptul că atât el, cât și restul organizației s-au dat peste cap ca să se adapteze la noua mea situație, dar când vine vorba de acest copil, refuz să fac un compromis legat de persoana care să aibă grijă de el cât timp sunt la muncă.

– O să vorbesc cu Sanderson, propun eu, referindu-mă la unul dintre terapeuții echipei. O să fie toată seara în sala de antrenament și o să-l duc pe Max acolo. Atât timp cât nimeni nu o să fie accidentat și în sală o să fie liniște, Max o să doarmă.

Monty își freacă fruntea cu degetul mare și arătătorul.

– Kai, chiar fac tot ce pot pentru tine, dar treaba asta o să funcționeze doar dacă o să ai o bonă pe care să ne putem baza cu toții.

Monty nu-mi spune pe numele mic decât când vrea să ascult ce spune. Altfel, în restul timpului, și el, și restul echipei îmi spun Ace, care e porecla mea.

Dar *am ascultat* ce mi-a spus. Sunt aceleași lucruri pe care mi le-a tot repetat în ultimele trei luni, de când a început sezonul. Am schimbat deja cinci bone și, să fiu sincer, motivul principal e că nu sunt atât de sigur că *vreau* să funcționeze aranjamentul ăsta.

Nu știu dacă mai vreau să joc baseball.

Singurul lucru de care sunt sigur e că vreau să fiu cel mai bun tată posibil pentru Max. În punctul ăsta al vieții mele, la 32 de ani, după zece ani în liga majoră, nimic altceva nu mai contează pentru mine.

Acum, jocul pe care odată îl iubeam și pe care îl consideram întreaga mea viață a devenit lucrul care mă ține departe de familie.

– Te înțeleg, Monty. Îți promit că o să găsec o soluție când o să ne întoarcem în Chicago.

Antrenorul oftează din nou, învins.

– Ace, ai fi cel mai mare ghimpe din coastele mele dacă nu ar fi și fratele tău pe lista asta.

– Știu, îi răspund, încercând să nu zâmbesc.

– Și dacă nu ai fi atât de talentat, te-aș da la schimb.

De data asta, nu mă pot abține și izbucnesc în râs, pentru că știu că glumește. Sunt unul dintre cei mai buni aruncători din ligă, dar știu și că Monty mă iubește, fără ca talentul meu să cântărească câtuși de puțin.

– Și dacă nu m-ai plăcea atât de mult, completez eu.

– Ieși de aici și du-te să vorbești cu Sanderson. Vezi dacă poate să aibă grijă de Max în seara asta.

Mă ridic și îmi pun băiatul pe șold, pregătindu-mă să mă îndrept spre ușă.

– Și, Max, nu mai fi atât de simpatic tot timpul, ca să pot țipa și eu la tatăl tău din când în când, adaugă Monty.

Îmi dau ochii peste cap și îi șoptesc fiului meu:

– Fă-i cu mâna lui Monty și spune-i că acum, când îmbătrânește, devine cam morocănos și destul de urât.

– Am 45 de ani, idiotule. Poți doar să sperii că o să arăți atât de bine peste 13 ani.

Max chicotește și îi face cu mâna antrenorului meu. Habar n-are despre ce vorbim, dar îl iubește pe Monty la fel de mult cât îl iubește și acesta pe el.

– Hei! strigă Max din cealaltă parte a camerei.

Aproape că reușește.

– Hei, piticule. Ne vedem mai târziu, bine?

Niciodată nu am crezut că o să fiu atât de apropiat de un antrenor cum sunt de Monty. Înainte de sezonul anterior, am jucat pentru Seattle Saints, echipa în care am fost ales și în care mi-am petrecut primii opt ani ai carierei mele. Îi respectam pe cei din echipă și l-am plăcut pe antrenor, dar relația se limita doar la afaceri.

Apoi, în sezonul trecut am fost transferat în Chicago pentru simplul motiv că fratele meu mai mic e pe lista jucătorilor de bază pentru Warriors și îmi era dor să joc cu el. Pe Monty l-am plăcut din clipa în care l-am întâlnit, dar toamna trecută, când a intrat Max în viața mea, am trecut de la o relație profesională la a fi ca o familie. Nu am cuvinte să-i mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru mine. Situația asta funcționează tocmai pentru că a înțeles ce fel de sacrificii trebuie să faci când îți crești copilul singur.

Le-a spus șefilor echipei că fiul meu o să călătorească cu mine sezonul ăsta și că nu acceptă un refuz. Știa că, dacă aceștia nu acceptau, eram nevoit să mă retrag mai devreme. Nici prin cap nu-mi trece să-mi las copilul singur o jumătate de an în condițiile în care a fost abandonat de propria mamă la doar șase luni. Are nevoie de o prezență constantă și stabilă în viața lui și nu o să permit ca un lucru superficial, precum un meci, să fie motivul pentru care fiul meu nu are parte de asta.

Probabil nu ar mai trebui să concediez toate bonele pe care le angajăm ca să-i mai ușurez viața lui Monty, dar asta este altă problemă.

Fratele meu, Isaiah, aleargă pe hol și urcă în lift imediat după noi. Părul lui șaten-deschis e ciufulit și încă are forma cu care s-a trezit din somn. Eu sunt treaz de câteva ore pentru că m-am trezit

odată cu Max și ca să îmi fac încălzirea de dimineață, dar pot să pun pariu că el tocmai s-a dat jos din pat.

Și pot să pun pariu că încă e o femeie goală în patul lui.

– Salut, omule! Bună, Maxie! Ce mai faceți?

– Trebuie să-l implor pe Sanderson să aibă grijă de el în timpul meciului.

Isaiah nu spune nimic, așteptând să detaliez.

– L-am concediat pe Troy.

– Malakai, pentru numele lui Dumnezeu! Nici nu cred că poate fi mai evident că nu vrei să funcționeze aranjamentul ăsta, spune el amuzat.

– Troy e groaznic și știi asta.

– E adevărat că prefer ca bonele pe care le angajezi să aibă sâni și o dorință intensă să se culce cu mine, dar în afară de asta, nu era oribil.

– Ești un idiot.

– Max? Isaiah se întoarce spre fiul meu. Nu vrei o mătușă? Spune-i tatălui tău că următoarea ta bonă trebuie să fie o femeie singură, de 20 sau 30 de ani. Ar fi un mare plus dacă ar arăta bine în tricoul meu.

Max zâmbește.

– Dar trebuie să vrea să crească și un bărbat de 30 de ani. Și să accepte un apartament dezgustător. Să știe să gătească și să facă curățenie, pentru că tu încă ești copil și refuzi să faci asta.

– Pare perfectă. Să-mi spui dacă vezi pe cineva care bifează toate aspectele astea.

Ușile liftului se deschid și privirea fratelui meu e îndreptată în față când ajungem în hol.

– La naiba, am ratat etajul lui Sanderson. *Fir-ar să fie!* mă corectez. Să nu spui *la naiba*, Max!

Băiatul meu nu m-a auzit, e prea preocupat să-și ronțăie degetele și să se uite la unchiul lui. Iar unchiul pare fascinat.

– Isaiah, ai de gând să cobori sau nu?

O femeie intră în lift, oprindu-se între mine și el, ceea ce îl șochează și mai tare. Isaiah are tendința să se poarte stupid în preajma fetelor frumoase.

Iar aceasta e foarte frumoasă.

Părul ciocolatiu-închis i se revarsă peste pielea bronzată acoperită cu tatuaje detaliate. Și are expusă multă piele, pentru că poartă doar un maiou mic sau o bustieră, sub o salopetă scurtă, care îi scoate în evidență coapsele groase. Pe picioare nu are aceleași desene care îi acoperă brațul și umărul.

– Bună, spune Isaiah hipnotizat.

Mă întind prin spatele ei și îi dau una peste ceafă fratelui meu, pentru că ultimul lucru de care are nevoie e altă femeie, din alt oraș, care să-l țină ocupat. Am trăit și eu viața asta, iar acum am un băiat de cincisprezece luni ca dovadă. Ultimul lucru de care am nevoie e ca fratele meu mai mic să-mi calce pe urme.

– Isaiah, coboară din lift.

Acesta încuviințează și iese cu spatele din lift, făcând cu mâna.

– Pa! spune el îndrăgostit, dar nu mie sau fiului meu.

Femeia din lift pur și simplu ridică una din cele două sticle de Corona pe post de bun-rămas.

– Etajul? întreabă ea pe un ton răgușit și adânc înainte de a-și unge gâtul cu o înghițitură de bere.

Se întinde pe lângă mine și apasă butonul către etajul de unde am venit, apoi mă privește peste umăr, așteptând să-i răspund.

Are ochii de un verde jad, iar în ei se citește confuzia. La nas are un piercing mic și auriu. Acum înțeleg de ce fratele meu s-a transformat într-un adolescent fâstăcit, pentru că și eu mă simt la fel.

– Ar trebui să ghicesc? Dacă vrei, pot să apăs pe toate butoanele și ne plimbăm cu liftul împreună.

Max se întinde spre ea, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Mă port ca și cum nu am mai văzut o femeie frumoasă în viața mea.

Îl întorc pe Max ca să nu o tragă de păr într-un mod care pare foarte distractiv acum, doar că femeia asta nu bea o singură bere la nouă dimineața într-o zi de joi, ci *două*.

Tușesc și apăs butonul cu etajul lui Sanderson.

Domnișoara Două-Beri-În-Timpul-Săptămânii își dă părul peste umăr și se apropie de mine. Indiferent ce alege să bea de dimineață, nu miroase a băutură. Miroase a tort și, dintr-odată, mi se face poftă de ceva dulce.

Observ cu coada ochiului că se uită la Max și îi zâmbeste.

– Drăguț puștiul tău.

„Drăguț totul la tine“, aș vrea să-i răspund.

Dar nu o fac pentru că m-am schimbat. Nu îmi mai permit luxul de a flirta cu toate femeile drăguțe pe lângă care trec. Nu mai pot să dau o bere pe gât la nouă dimineața. Nu mai pot să aduc femei oarecare în camera de hotel, fără să le știu numele și fără să mai am de gând să le văd vreodată, pentru că acum camerele de hotel în care stau sunt pline cu leagăne, scaune înalte și jucării.

Și clar nu e cazul să flirtez cu genul *ăsta* de femeie. Nu am nevoie de un glob de cristal ca să știu că e genul dezlănțuit.

– Vorbește? întreabă ea.

– El?

Răspunsul meu o amuză.

– Mă refeream la tine. De obicei ignori oamenii care vorbesc cu tine?

– Ăă, nu. Max se întinde din nou spre ea, iar eu mă întorc și mai mult ca să nu tragă de o femeie străină. Scuze. Mulțumesc.

Băiatul meu își ia avânt și se întinde în continuare ori spre ea, ori spre una din sticlele de bere.

Tânăra pare amuzată.

– Poate știe că ai nevoie de una.

Îmi întinde a doua Corona.

– E nouă dimineața.

– Și?

– Și e joi.

– Cineva e foarte critic.

- Doar responsabil, o corectez.

- Dumnezeu, ai nevoie de ceva mai puternic decât o Coronal!

De fapt, am nevoie ca liftul ăsta să se miște mai repede, dar e posibil să aibă dreptate. Chiar am nevoie de o bere. Sau două. Sau de câteva ore petrecute cu o femeie goală. Nu-mi amintesc când am făcut asta ultima oară. Clar nu s-a mai întâmplat de când a intrat Max în viața mea, acum nouă luni.

- Tata.

Max mă strânge de obraji și arată din nou spre femeie.

- Știu, puștiule.

Doar că nu știu nimic.

Singurul lucru pe care-l știu e că băiatul meu tot încearcă să sară pe ea. Ceea ce e ciudat, pentru că de obicei lui Max nu îi plac străinii și nu se simte prea confortabil în preajma femeilor.

Probabil pentru că femeia care l-a născut l-a lăsat cu un tată singur, un unchi nechibzuit și o echipă de jucători de baseball gălăgioși. Singura prezență feminină stabilă e logodnica prietenului meu, dar și cu ea i-a luat ceva timp să se obișnuiască.

Nu știu de ce, dar pe femeia asta o place.

- Hai, Max. Nu te mai foi.

- Știu că sună ciudat, dar pot să-l țin dacă vre...

- Nu, zic eu tăios.

- Dumnezeu!

- Vreau să spun nu, mulțumesc. Nu se înțelege bine cu femeile.

- Oare pe cine a moștenit?

O fixez cu privirea, dar ea nu face decât să ridice din umeri și să ia o gură de bere.

Max râde din nou, practic fără motiv. Puștiul meu o place, iar drumul ăsta cu liftul durează o eternitate.

- Ai moștenit zâmbetul mamei tale? Pentru că nu cred că tatăl tău știe cum să facă asta, spune ea în timp ce-l admiră.

- Foarte amuzant.

- O să mă prefac că nu ai fost sarcastic și chiar ai simțul umorului.

- Nu are mamă.

Atmosfera devine tensionată, cum se întâmplă de obicei când spun cele trei cuvinte. Majoritatea se alarmează, crezând că au depășit limita pentru că mama lui a avut parte de o moarte tragică. Nimeni nu se gândește că aceasta nu mi-a spus că a rămas însărcinată, doar ca să mă trezesc cu ea la ușă peste șase luni și să-mi întorcă lumea pe dos.

Tachinarea din tonul ei dispare imediat.

- Dumnezeu, îmi pare atât de rău. Nu am vrut să...

- Trăiește, doar că nu e prezentă în viața lui.

Îi văd ușurarea pe față.

- Asta e bine. Mă rog, nu e *bine*. Sau poate că e? Cine știe?

La naiba, liftul ăsta merge ca melcul!

Își acoperă gura cu mâna și se uită la Max.

- Adică fir-ar să fie.

Asta mă amuză destul cât să zâmbesc.

- Deci poate să *zâmbească*, spune ea.

- Zâmbește mai mult când nu e certat de o străină într-un lift, în timp ce aceasta dă pe gât două beri imediat ce se trezește.

- Poate că ea nici măcar nu a dormit, zice femeia, ridicând din umeri.

„Dumnezeule!“

- Poate că ei ar trebui să nu mai vorbească despre ei la persoana a treia, ca niște nemernici pretențioși.

Ușile liftului se deschid în sfârșit la etajul la care apăsase ea.

- Poate că el ar trebui să se relaxeze din când în când. Doar are un copil simpatic și un zâmbet și mai simpatic când îl etalează. Ridică o sticlă de Corona, apoi o dă pe gât și iese din lift. Mulțumesc pentru călătorie, *Tati*. A fost... interesant.

Într-adevăr.

CAPITOLUL 2

Miller

Ador untul. Aș putea să-l pup pe cel care a creat cel mai mare dar al lui Dumnezeu pentru omenire. E perfect cu pâine. Este raiul pe pământ când e topit pe un cartof fiert. Eu, personal, îl prefer când e încorporat în faimoasele mele prăjituri cu fulgi de ciocolată.

Poate credeți că toate prăjiturile cu ciocolată sunt la fel, dar nu e așa. Vă înșelați amarnic. E adevărat că sunt cunoscută în toată țara pentru abilitatea mea de a îmbunătăți meniul de deserturi problematic al restaurantelor care vor să obțină stele Michelin, dar visul meu e ca unul dintre restaurantele astea simandicoase să spună „la naiba!” și să mă lase să prepar o afurisită de prăjitură cu fulgi de ciocolată pentru meniul lor.

Le-ar vinde pe toate. În fiecare seară.

Însă, chiar dacă m-ar lăsa să creez o variantă mai elegantă a acestui desert, rețeta e a mea. Le-aș oferi creativitatea mea, sfaturile și tehnica. La naiba, chiar aș crea un meniu de deserturi complet nou și inspirat pentru un restaurant care are o listă de așteptare de un an! Însă rețetele clasice, cele pe care le-am perfecționat în ultimii cincisprezece ani, care îți fac corpul să ofteze de plăcere în clipa în care zahărul îți atinge limba, cele care îți amintesc de acasă, sunt doar ale mele.

Oricum nimeni nu le cere. Nu sunt cunoscută pentru asta.

Dar sunt din ce în ce mai convinsă că singurul lucru pentru care voi fi cunoscută e căderea nervoasă pe care urmează s-o am în mijlocul acestei bucătării din Miami, pentru că în ultimele trei săptămâni n-am fost în stare să creez nici un desert nou.

– Montgomery, ieși cu noi diseară, după ce se termină tura? mă întrebă unul dintre bucătari.

Nu știu de ce, dar nu simte nevoia să mi se adreseze folosindu-mi titlul, așa că nu mi-am bătut capul să-i învăț numele.

Nici măcar nu mă uit la el în timp ce curăț masa pe care am lucrat și mă rog ca suflul din cuptor să nu se lase.

– Presupun că ai uitat că titlul meu e *chef*, îi spun peste umăr.

– Drăguț, doar faci dulciuri. Nu o să-ți spun *chef*.

Ca și cum un disc ar fi zgâriat, întreaga bucătărie amuțește, fiecare bucătar încremenind cu ustensilele în mână.

A trecut ceva timp de când am fost tratată cu lipsă de respect la muncă. Sunt tânără, iar la 25 de ani nu e ușor să le ții piept bărbaților în toată firea și să le spui unde greșesc. Însă în ultimii ani mi-am creat o reputație care impune respect.

Acum trei săptămâni, am câștigat Premiul James Beard, cea mai mare onoare din industria în care lucrez, iar de când am fost numită „Cel mai bun chef cofetar al anului”, am programări de consultanță stabilite pentru o perioadă foarte lungă. Lista mea de așteptare acoperă următorii trei ani, timp în care voi sta câte un sezon în diferite bucătării, precum aceasta din Miami, le voi îmbunătăți meniul cu deserturi și le voi oferi astfel ocazia să câștige o stea Michelin.

Prin urmare, am câștigat titlul de *chef*.

– Vii, Montgomery? O să-ți iau o bere sau ceva cu umbreluță care probabil o să-ți placă. Ceva dulce și roz.

Nu înțeleg de ce tipul ăsta nu-și dă seama că toți colegii îl imploră în tăcere să-și țină gura.

– Mai știu ceva roz și dulce ce mi-ar plăcea să gust.

Doar încearcă să mă scoată din sărite, pentru ca singura femeie care lucrează în bucătărie să clacheze, dar nu merită să-mi

pierd timpul cu el. Și, spre norocul lui, sună cronometrul, făcându-mă să mă întorc la creația mea.

Deschid ușa cuptorului și mă întâmpină căldura arzătoare și alt sufleu care nu s-a umflat.

E adevărat că Premiul James Beard e doar o foaie, dar cumva greutatea sa m-a distrus. Ar trebui să fiu recunoscătoare și umilă că am obținut un premiu pentru care alți chefi muncesc din greu toată viața ca să-l câștige, dar de când l-am primit, singurul lucru pe care l-am simțit a fost o presiune paralizantă care mi-a afectat creativitatea. Prin urmare, n-am mai fost în stare să creez nimic nou.

Nu am spus nimănui că trec printr-o perioadă grea. Mi-e prea rușine să recunosc. Toate privirile sunt îndreptate asupra mea, mai mult decât înainte, iar eu mă clatin sub toată greutatea pusă pe umerii mei. Însă nu o să mă mai pot ascunde nicăieri în două luni, când o să apar pe coperta ediției de toamnă a revistei *Food & Wine*. Sunt convinsă că singurul lucru pe care o să se concentreze articolul o să fie dezamăgirea criticilor de a vedea alt talent nou care nu e capabil să se ridice la nivelul potențialului său.

Nu mai pot să fac asta. Oricât de jenant ar fi să recunosc. Nu pot face față presiunii. Sunt epuizată, am un mare blocaj creativ. E ca blocajul scriitorului, dar pentru un chef cofetar. Știu că o să treacă, dar mai știu și că asta n-o să se întâmple cât timp lucrez în bucătăria altcuiva și trebuie să-i învăț pe alții ce fac eu.

Sunt cu spatele la angajați, care nu-mi văd cel mai nou eșec, și pun bolul cu sufleul pe masă. Apoi simt o mână pe talie și corpul îmi trimite semnale de alarmă.

– Montgomery, o să mai fii două luni aici și știu un mod bun de a face timpul să treacă mai ușor.

Simt respirația fierbinte a bucătarului pe ceafă.

– Ia-ți mâna de pe mine, spun eu pe un ton rece.

Mă strânge și mai tare de talie și simt că am ajuns la limită. Trebuie să plec de lângă bărbatul ăsta și din bucătăria asta. Trebuie să stau departe de toate bucătăriile.

– Probabil te simți singură deoarece călătorești atât de mult prin țară. Pun pariu că găsești câte un prieten care să-ți țină de cald în rulota aia mică în fiecare oraș pe care-l vizitezi.

Palma îi coboară pe spatelul meu, îndreptându-se spre fund. Îl prind de încheietură, mă întorc și îl lovesc între picioare fără pic de ezitare.

Bărbatul îngenunchează de durere și scoate un scâncet patetic.

– Ți-am spus să-ți iei naibii mâna de pe mine!

Nimeni nu spune nimic. Toți doar își privesc colegul cum se chircește de durere și rămâne îngenuncheat. O parte din mine vrea să spună cât de mic s-a simțit penisul lui când l-am lovit cu genunchiul, dar acțiunile lui au demonstrat deja că încerca să compenseze niște lipsuri.

– Ridică-te odată, arăți patetic, spun eu, desfăcându-mi șorțul de chef.

Jared, bucătarul-șef, se întoarce șocat și se uită la angajatul lui îngenuncheat.

– Curtis, ești concediat. Ridică-te naibii și ieși din bucătăria mea!

Însă Curtis, așa cum am aflat că îl cheamă, își ține mâinile între picioare și se rostogolește pe jos.

– Chef Montgomery, îmi cer scuze pentru comportamentul lui. E complet inacceptabil. Garantez că nu e genul de atmosferă pe care o cultiv în acest loc.

– Cred că mi-am terminat treaba aici.

Și asta din mai multe motive. Bucătarul care nu va mai fi angajat niciodată într-un restaurant de lux a fost picătura chinezească, dar în adâncul meu știu că nu voi avea cum să-l ajut pe chef Jared cu meniul pentru vara asta.

În plus, chiar nu vreau să se afle că îmi este greu. Industria asta e nemiloasă, iar în clipa în care criticii vor afla că un chef din restaurantele de lux – cu atât mai mult un câștigător al Premiului James Beard – are probleme, îmi vor da târcoale ca vulturii și îmi vor murdări numele în toate blogurile culinare. Nu am nevoie de genul ăsta de atenție acum.

Chef Jared e dezamăgit, ceea ce e ciudat. Bărbatul ăsta e apreciat în lumea culinară și are de două ori vârsta mea.

– Înțeleg. O să mă asigur că vei fi plătită pentru toată durata contractului, inclusiv pentru următoarele două luni.

– Nu, nu e nevoie. O să plec pur și simplu, îi zic în timp ce dau mâna cu el.

Curtis e în continuare pe jos, așa că îi arăt degetul mijlociu în timp ce ies, pentru că, da, sunt un chef cofetar premiat, care uneori încă are reacții copilăroase.

De parcă neputința de a-mi face treaba nu mă sufoca destul, în clipa în care ajung afară sunt sufocată de umiditatea de la sfârșitul lunii iunie. Nu știu unde mi-a fost mintea când am acceptat să-mi petrec vara lucrând într-o bucătărie din sudul Floridei.

Mă urc în rulota mea, care e în parcare angajaților, și pornesc aerul condiționat la maximum. Ador rulota asta. E complet renovată în interior și la exterior – dată cu un strat proaspăt de vopsea verde în exterior și cu o bucătărie mică în interior.

În ea locuiesc în timp ce călătoresc prin țară pentru a-mi face treaba, fără să am nici o grijă pe lume. Când ajung la destinație, mă concentrez pe muncă și petrec luni întregi cu tatuajele acoperite, iar lumea mi se adresează cu apelativul *chef* timp de zece ore pe zi.

Asta e contradicția bizară care e viața mea.

Să fiu sinceră, nu credeam că aveam să fac asta. Cândva, visam să am propria cofetărie, făcând faimoasele mele prăjituri, batoane și torturi pe care le făceam pentru tata în copilărie. Dar am fost destul de norocoasă să fiu aleasă, imediat ce am terminat școala, să lucrez cu unul dintre cei mai buni cofetari chefi din Paris, după care am fost într-un internship în New York City.

Atunci a luat avânt cariera mea.

Acum totul se reduce la minitarte, mousse-uri cu nume greu de pronunțat și sorbeturi despre care ne place să spunem că sunt mai bune decât înghețata. Cu toate că lumea restaurantelor de lux are părți care par pretențioase și ridicole, sunt recunoscătoare că viața m-a adus aici.

Sunt conștientă de faptul că am o carieră impresionantă. Am lucrat foarte mult ca să ating aceste țeluri aproape imposibile. Dar acum, când le-am îndeplinit pe majoritatea, plutesc fără direcție și caut următorul standard pe care să-l bifez.

Exact asta mi-a tot amintit mintea mea haotică în ultimele trei săptămâni. Fie îmi mențin poziția de succes, fie ies repede de pe lista mereu schimbătoare cu cei mai noi și mai căutați chefi din industrie.

Cu toate gândurile astea care se îngheșuie în mintea mea, intru pe autostradă, îndreptându-mă spre hotelul tatălui meu. Tocmai atunci mă sună agenta mea și îi răspund.

– Bună, Violet.

– Ce naiba a făcut idiotul ăla pentru ca tocmai tu să renunți mai devreme la un job? M-a sunat chef Jared ca să-și ceară scuze și a vrut să trimită banii pentru următoarele trei luni.

– Să nu accepți cecurile. E adevărat că angajatul lui este un idiot, dar știu că oricum n-aș fi fost în stare să-l ajut cu nimic în vara asta.

– Miller, ce se întâmplă?

Violet e agenta mea de trei ani și, cu toate că nu am mulți prieteni din cauza stilului meu de viață haotic, ea face parte din acel cerc restrâns. Se ocupă de programul meu și îmi stabilești interviurile. Oricine vrea să scrie despre mine în blogul culinar sau vrea consultanță pentru meniu trebuie să vorbească mai întâi cu ea.

Și deși sunt foarte puțini oameni cu care pot vorbi sincer despre problema mea, ea este unul dintre ei.

– Vi, știu că poate o să mă omori, dar cred că o să-mi iau restul verii liber.

Dacă autostrada din Miami nu ar fi atât de gălăgioasă, ar fi o liniște de mormânt.

– De ce? Tonul ei este disperat. La toamnă te așteaptă cea mai importantă misiune a carierei tale. O să apari pe coperta revistei *Food & Wine*. Te rog, nu-mi spune că renunți la asta!

– Nu, în nici un caz. O să fiu în Las Angeles la timp, doar că... La naiba, cum îi spun că tocmai clientul ei cel mai bine plătit